

AMICS DE
SANTIGA

**XLII FESTA DE L'ARBRE
XXXVI D'HOMENATGE ALS POETES**

Festa cultural d'interès local

Santiga, 10 de maig de 2026

Susanna Rafart

PROGRAMA

9:00 h. Missa a l'església de Santa Maria l'Antiga.

9:45 h. Cafè i dolços a la Plaça de Santiga, per esmorzar.

10:30 h. Plantada de l'arbre.

11:00 h. Homenatge a la poeta a l'Hort del Rector.

- Amb la participació de la Colla de Gegants, la Coral Renaixença i els alumnes de música i dansa de l'Escola Municipal de les Arts (EMA).
- La glossa de la poeta anirà a càrrec de l'Ester Umbert, Tècnica auxiliar de la Biblioteca Josep Jardí de Santa Perpètua de Mogoda.

12:15 h. Descobriment de la placa a la Paret dels Sentiments.

L'autor de la placa enguany és l'artista local Danilo Motta.

Fotografia: Silvia Poch.

Biografia

Susanna Rafart i Corominas neix a Ripoll (el Ripollès) l'any 1962. Cursa els estudis universitaris de Filologia Hispànica i Filologia Catalana a la Universitat Autònoma de Barcelona i es llicencia en totes dues especialitats els anys 1985 i 1992, respectivament.

A cavall d'aquestes dues carreres aconseguix una plaça de professora agregada de Llengua i Literatura Espanyoles per oposicions lliures, i finalment és destinada a l'IES Jaume Salvador i Pedrol de Sant Joan Despí on exerceix de professora durant els anys compresos entre 1989 i 2001, amb el càrrec de Cap de Departament de Llengua i Literatura Castellana.

S'inicia de ben jove a la poesia, als 17 anys rep el Premi Extraordinari de Poesia de les Valls d'Andorra, i des de llavors la seva trajectòria ha pres força. Ha publicat més de vuit poemaris, entre els quals cal destacar *Pou de glaç* (2002), *Retrat en blanc* (2004), *Baies* (2005) i *L'ocell a la cendra* i ha rebut diversos premis literaris com ara el Senyoriu d'Ausiàs March (1995), el Ciutat de Palma (1999), el Carles Riba (2001) o el Cavall Verd de poesia (2006).

La seva obra poètica és present en diverses antologies i ha estat traduïda a l'anglès, a l'italià, al búlgar i al francès.

Dins del món de la poesia forma part del grup de poetes autoanomenat *Els Imparables* que reivindiquen uns interessos comuns com ara l'exigència pròpia, fer una literatura d'idees amb ambició literària, mirar més cap a la tradició europea, donar un valor a la crítica, reivindicar uns poetes (Espriu, Vinyoli, Màrius Sampere o Palau i Fabre) i anar a buscar un model extrem, que faci que una petita literatura sigui una gran literatura.

Recull de poemes

1.

La força de la poesia és la força del saüc,
amarga i plena, ascendent en el triomf de la
flor blanca, crescuda enmig dels marges d'una
terra innoble. Qui en resisteix l'expandida
dolcesa? Qui, finalment, es dona al seu tribut,
miraculós destret de la bellesa, pols i cadàver
d'erms abandonats? Arreu i enlloc instal·la amb
pobresa la seva neu corrupta: és la seva força, la
força del que segrega i mor, la força del verí que
el cor altera, la força d'un corrent desfermat de
baies negres que sepulta la terra de la llum.

De Baies

2.

Mortal crinera del desig, els dies
que a dins del puny estrenys amb gelosia.

Arriba el teu cavall a l'horitzó
i l'indi violat d'un gran pinzell
del món abruptament el descavalca.

Casal del somni on els teus braços tinten
jacints immòbils d'un jardí de llum.

De D'una sola branca

3.

Què diu l'ocell torbat per la tempesta?
Com ha predit l'atzar de font obscura?
No tornarà, no tornarà a la muda
i dolorosa sang del seu casal.

Qui sent humides ales en la nit?
D'on manquen altres vents que no el prevenen?
Res no l'espera, res no el fa avançar:
deixa plomes en l'aire on s'aliena.

Mes, si en trobeu el cos, preserveu l'aigua
que dorm perduda als ulls desarrelats.

De La llum constant

4.

La duresa de l'ala, és en l'atzar
que es manifesta, profund batement
que ens embolcalla al final d'un abisme.

Terra de cendra el pa que el cor consum,
llevat de flama allò que l'alimenta,
foc desolat de líquens ardorosos.

Perquè abans que nosaltres ells van viure
l'argent viu de l'amor, l'àrdua escuma
d'un mar que no s'acaba, els déus ens temen,

i a alliberar-nos venen amb la mort
de l'àvida immortalitat; i el món,
que fou malura, és hipogeu ja fosc.

Només un gest encara, un dol batega,
volent alçar-se del vell cingle nu,
qui escriu aquest final com un principi:

la duresa de l'ala és en l'atzar
que es manifesta, profund batement
que l'embolcalla al final de l'abisme.

De L'ocell a la cendra

5.

Senyor, no m'abandonis a l'amor
la teva llei és forta i se m'emporten,
entre esbarzers, els gossos de la por.
Jo no sé els mals que tants perills comporten.

Senyor, no m'abandonis a l'amor,
amb braços hi aniria fent de barca
vaixell fosc de jacints pel teu enyor
i no em sabia greu al front la marca.

Senyor, no m'abandonis a l'amor:
tinc mans que s'han fet flames de mirall,
no espero de la vida cap licor,
la seva seda no m'és embolcall.

Senyor, no m'abandonis a l'amor,
el cor serà jardí desfet de dàlies
i si és la teva voluntat favor
que esberli en el camí velles sandàlies

dona'm del tot el vi del meu valor,
que cap aurora no em despertí més,
i siguin els teus ulls primer temor
i sigui el teu silenci el meu decés.

De La llum constant

6.

El caminant

EN el passeig de tarda, el caminant
observa els plataners d'obrades branques:
les fulles giravolten amb neguit,
i, en el fervor, s'allunyen de la casa
picant amb altres fulles fins a terra,
com un cabdell de sons, agosarades.
Les altres, les germanes, aplaudeixen
l'adéu sense temença provocat
per la imminent partida que els espera.
El caminant en el crepuscle roda,
ressec fins a morir en un vell desig,
sense companys i ja esqueixat de l'arbre
que un dia va nodrir amb el seu lament.

ALT el camí, el viatger s'exposa
per viarany abstrets i solitaris
a ser l'esquer lustral d'un núvol roig.
Gener immortal, les hores s'extingeixen
amb la peresa que ens retreu del fred.
La boca de la fosca no el retorna,
només un gos s'esquitlla entre les ombres
com si en sabés el nom: adéu diran
les formes d'aquest dia; adéu, minvant.

ELL en la forca de la vall s'obstina
a sentir la fondària del món
i a cercar als troncs dels arbres de l'hivern
albats ocells de boques cineràries.

Espessament s'interna en la medul·la
del bosc gebrat: l'aroma d'un saüc
perdura sota els peus i, amb nova sang,
urna i desig el viatger convoca.

7.

Les branques que s'allunyen,
s'enduen la rosada.
L'home cercava al bosc
la font dels seus deficiis,
l'alzina i els aglans, el porc senglar,
l'ombra mateixa lluny del seu llindar,
els mots que ara ressonen, veu ferida.
Camina contra el temps, es desconeix,
i duu a les mans les roses ressecades
de la furtiva tomba d'on va néixer.

Inèdit

Antoni Rossell canta Susanna Rafart

En el teu nom és un disc en el qual Antoni Rossell posa música a la poesia de Susanna Rafart i que és un recorregut per una obra que ens parla de l'amor, de la mort i de la celebració de la ciutat o del món grec. Un treball comú entre l'autora i el compositor que inclou tots els registres: la balada, la cançó de bressol, el plor, l'epigrama ...

**Escolta les cançons escanejant
aquest codi QR**

PASSA PER SANTIGA

www.santiga.cat

Amb el suport de:

Amics de l'obra d'en Francesc Brunet -Llobet

ARANOW packaging machinery

Autocars Serrat

Cal Rellotger

Can Llobet Restaurant

DICU 2019, SL

Duran & Molins Agència d'Assegurances SL

Equus Life, SL

Escola Tabor

Farmàcia Jaume Guillen

Forn Ribes, SA

Gas Die, SL

Gestòria Jansana

Granja l'Heura

Impremta M4 Serveis Gràfics

Justo Advocats

La Perpetuenca, SCCL

Lípidos Santiga, SA

Llar 56

Marc's Fité

Mia Comunicació Gràfica

Milar Sabaté

Miró Jardineria

Montserrat Restaurant

Notaria Josefa Querol

Pa Artesà del Vallès, SL

Restaurant Can Trompeta

Servinet del Vallès, SL

Xarcuteria Subirats

3D Transformats Metàl·lics

Organitza:

AMICS DE
SANTIGA
Santiga verd i net

Col·labora:

Generalitat
de Catalunya

Diputació
de Barcelona

AJUNTAMENT DE
SANTA PERPÈTUA
DE MOGODA

MIRÓ
garden orgànic